

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор
 на пів року . . . 10 кор
 на чверть року . . . 5 кор
 на місяць . . . 1-70 кор

За границею.

на цілий рік . . . 16 рублів
 або 36 франків
 на пів року . . . 8 рублів
 або 18 франків
 Поодинокі число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віра не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских св'ят о 5½ год. пополудни.

Редакция, адміністрация і експедиция «Руслана» під ч. І. пл. Домбровського (Хорулицьки). Експедиция місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламы і неопечатані вільні від порга. — Оголошеня звычайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в «Падісламі» 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 3) с. від стрічки.

Москвофіли між собою.

(+) Коли розходить ся о боротьбу проти українсько-русского, чи там народовского сторонництва, тоді нані москвофіли не перебирають в способах. Они не тільки ідуть проти нас зєдиненими силами всі разом, але крім того дуже часто приєднують собі польских загорильців, котрі так само намагають ся спиняти культурний і національний розвиток українсько-русского народу, так само не хотять признавати єго народної самостійности і окремішности, як і москвофіли. До недавного ще часу всі австрійські москвофіли стояли на виключнім становищі Каткова, Гаворскаво і інших поборників українства, називали се сепаратизмом, підсували культурним і національним змаганням Українців протидержавні ціли, щоби й державні власти накликувати в підмогу до гноблення сих змагань так само, як австрійські москвофіли навязують в своїх доносах українсько-русскому сторонництву соціялістичні і анархістичні змагання, мотивуючи се тим, що деякі виданя українські печатали ся в Швайцарії.

Одначе переогодом змінили ся погляди на українство і в Росії, а се не устало без відгомону і впливу на деяких галицких москвофілів. В Росії найшли ся поважні учені, як Пилип, Петров і деякі інші, котрі не тільки не стають проти культурного розвитку українсько-русского народу, але обидва сї учені написали московскою мовою історію літератури української, а петербурска Академія Наук розписує від довшого часу премію на словар українсько-русской мови. Так отже змінили ся відносини там, де ще перед трема десятками літ прямо заперечували єствоване українсько-русской мови і можливість українсько-русской літератури, хоч все ще там не знесено відомого указу з 1876. р. проти українсько-русской мови, хоч не допускає ся сеї мови ані в школі, ані в церкві, ані в уряді, а навіть в наукових виданях. Vis maior, сила самих подій, розріст і бистрий розвиток українського письменства цілою поважною громадою вельми талановитих письменників зробили свій вплив.

Але не тільки з кругів учених бачимо в останних десятках літ прямі прояви признаня українсько-русской мови й літератури, признанє права на єї розвиток, але і в політичних дневниках появляли ся нераз статі прихильні українству, статі в обороні українсько-русской мови, а навіть ухвали земств нпр. чернігівського, про потребу заведеня викладної мови української в школах.

Австрійські, а особливо галицкі москвофіли, котрі в звычайно сліпими лише орудиями «Слав. благотворительнаво общества», стоять очевидно яко сліпі прислужники об'єдинительно-обрусительного змаганя на застарілім становищі Катківскім, прямого заперечуваня єствованя українсько-русской мови, літератури і народности. Таке становище поясняє ся ще й сею обставиною, що москвофілські т. зв. публіцисти, се майже

виключно недокінчені гімназіясти, отже й неспосібні умом своїм сягнути троха глибше в науку або глядіти на св'ят з троха ширшого овиду.

Одначе переогодом і між галицкими москвофілами найшли ся одиниці, що не тільки зуміли, але й поважили ся глянути на справу українства в загалі, на справу українсько-русской мови й літератури, на питанє про українсько-русский універзитет трохи иншими очима, як цілий кагал «Галичаніна» і «Русскаво Слова». Іменно др. І. Святитський з нагоди «Візду славянских студентів в Празі», в останних днях мая с. р. зачіпив в «Галичаніне» питанє про неприєутність польских і українских студентів, заговорив про протест сих студентів проти засновин катедр московскої мови й літератури на львівскім, черновенкім і віденськім університеті і при тім висловив свій погляд про спір між народовцями і москвофілами в Галичині. Він справді стоїть на становищі, що справдешня культура «обєдинить Славян в одно великаньске культурне і злучить культурні моря в один загально людский океан» (се мрії перших славянофілів, котрі доси остали лише мріями і високопарними фразами і такими на все остануть), але він висловив думку, що москвофілам не годить ся протестувати проти домаганя української молодіжи на засновини укр.-русского універзитету у Львові, а навпаки належало б таки піддержати се домаганє, бо оно причинило б ся до культури «Прикарпатської Руси», а тим самим і всеї «русской» землі.

Очевидно се не на руку москвофілському штабови з «Галичаніна» і «Русскаго Слова» і головний командант О. Мончаловский накинув ся зараз на д-ра Святитського мокрим рядом в чотирох довгих статях москвофілського орґану, посуджуючи єго о «ґріховний лібералізм», о непростимє «поклоненіє общечелавеческой культуры» і вмовляє в него вретичне відступництво від «основних начал русской народности».

Цікаво буде теїфер ближше приглянути ся тим статям москвофілського рабіна, котрий на сїрім кінци також був в депутації висланій москвофілами до д-ра Кербера.

(Дальше буде).

Супроти посухи.

(Дальше).

Подібно як в минулім році буде уділювана знижка в той спосіб, що при спровадженю артикулів належить зацатити цілу нормальну належитість, а доперва по внесеню поданя, заосмотреного приписаними долучниками і доповненю установлєних услівій, зверне залізниця часть заплаченої належитости, відповідно до призначеної знижки. Знижка обовязує до 31. грудня с. р., остаточний речивець виошеня подань установлено до кінця марца. Се значить, що лише для спроваджуваня в часі до 1. сїчня 1905 артикулів може бути призначена знижка і

лише тоді, коли поданє о призначенє тої знижки до рук дотичної Дирекції залізницї перед кінцем марца зістане пересланє.

Услівя, від котрими можуть бути признані згадані пільги тарифові, суть слїдуючі:

а) зі знижок можуть користати лише громади, навіщені посухою. Котрі громади будуть такими вважані, правительство означить пізнійше;

б) знижка буде призначена лише в тім случаю, если буде відборцем: Тов. рільниче, громада, обшари двірські, уряд парохіяльний, рада повітова або Кружки рільничі.

в) Узисканє знижки є застереженє предложенєм посвідченя неурожаю, потвердженого дотичним староством.

г) Знижка обовязує лише для ладунків цілими вагонами.

Для позисканя знижки належить долучити (до рук дотичної Дирекції залізницї) орґінальний фрахт залізничий, а також виповнений і заосмотренний вимаганнями підписами формуляр (Kumulativ-Bestellzettel), котрий можна набути в Дирекції залізницї.

З важнійших постанов, дотичних уділення помочи рільникам, навіщеним неурожаем, мусимо запримітити зарядженє ц. к. намісництва, яким знижено ціни постілки в правительственных лісах.

Повнші пільги пороблені рільникам лише в дуже незначній часті можуть причинити ся до усунєня нещастя сєгорічного неурожаю. Доси нічо не знаємо о визначеню правительством яких небудь квот яко безпроцентових позичок на закупно потрібної паші. Однакож навіть на случай признаня якоїсь значнійшої суми чи то в формі субвенції, підмоги або позички, не може бути мови о заспокоєню сєгорічних потреб рільництва і конечно в спільна енерґічна акція в ціли улєкшеня рільникам набуваня бракуючих артикулів. Масова випродажа інвентара, яка вже днєсь дає ся бачити, є дуже грізним проявом. Низькі ціни худоби і що слїдує за тим, значна страта при продажи, яку мусить понести позбуваючий ся інвентара рільник, збільшена наслідком сєго (особливо для дрібних господарств) трудність виживленя ся супроти лихих урожайів а браку інвентара, брак стаєнного навозу, так необхідного днєсь в господарстві, вкінци легко даючий ся передвидіти зріст цін худоби з початком весни, котрий утруднить великому числу менше заможних господарів закупленє потрібного інвентара, то суть наслідки, які потягне за собою випродаж, наслідки, котрі через довший час, як то може з початку видавати ся, відібе ся на рільництві.

Отже уможливленє рільникови набуваня бракуючої паші, достатченє єму єї по можливо найдешевшій ціні, улєкшенє дешевого кредиту, повинно бути нині першою задачею тих інституцій, котрі поклали собі за ціль працю для добра рільників. Проте вдячне поле отворює ся тепер для спільок оцадности і позичок. Засновані людьми, розуміючими працю для загального добра, посїдаючи відповідні фонди, можуть спільки райфайзєнські зділати богато доброго, в значнім степені і в неоднім случаю злагодити діймаюче і тяжке сєгорічне нещастє. Заказ вивозу пастєвних артикулів вплине нехибно до певного степеня на здержанє дуже великого зросту цін, знижки тарифові уможливають спровадженє тих артику

лів по дещо дешевшій ціні, суть то однаковий більши, котрі для одиниці не мають більшого значіння і доперва в збірній акції можуть стати ся видатнішими. О скільки при спровадженню в більшій кількості (цілими вагонами) потрібних артикулів можна надіяти ся узискання приступнішої ціни, котра ще фрахтовою знижкою дещо зредукowana може бути, бо при закупні в меншій кількості, при сегорічнім сильнім за- потребованню, ціна зростає до непропорціональної висоти і відпаде користь знижки фрахтової. Більшої кількості дрібний рільник не може купувати, а коли би навіть кількох господарів хотіло спільно закупити вагон або кілька вагонів потрібної наші, то можна з гори предвидіти, що в переважній кількості випадків справа та для них була би трудна до переведення. Полишаючи вже незване торгу, то сама konieczність видання більшої готівки в неоднім случаю стане на перепоні.

Для того думаємо, що Спілки ощадности і позичок повинні ту акцію — річ природна о скільки єї для даної місцевости вже Кружок рільничий або инша льокальна інституція в способ вистарчаючий не почала — взяти в свої руки, а може віддати місцевим рільникам важну прислугу в їх так тяжким положенню.

(Конець буде).

Наївність „Діленька“

Накадивши доволі похвальних гимнів для «всенародного» віча у Львові і «завітної демонстрації під кавками» — «Діло» все таки чує, що ціле тото виступлене, заінавгуроване головнo членами єго редакції, було вповні хиблене, що з ним не солідаризують ся всі поважніші та сьвідоміші живла нашої сусвітності і що загал не дасть в себе вмовити «політику улиці». Тому «Діло» шукає нової зачіпки, якогось жертвенного козла, щоби лайкою і криком затерти вражінє невдачі своєї «руйнуючої політики». Найдогіднішим видало ся «Ділові» напасти на «Руслана», хотяй і як здержано — при всій ясности і рішучости — він висказав свою гадку на події підчас побуту др. Кербера у Львові.

Аж тепер «Діло» подає ніби то зміст промов на вічу і окроївши їх з всяких нецензуральностей, закидує «Русланови», немов то він «в денунціяторський способ набрехав» про коси, барикади, улицу, силу маси і т. д. Треба великої наївности, щоби послугувати ся таким струсиним способом, як се робить «Діло», чий можна денунціувати в справозданю зі зборів, на якім функціонують при столику з олівцем в руках два комісарі поліції, потують дневникарі і слухає тисячка народа? Чи «Діло» думає, що

перейшло незаметно уваги офіціальних органів на вічу, коли п. Цегельский кричав, що ми вже не «Тирольці Сходу» і розбиваючи пульт кулаком грозив, що «він так розібє Австрию!» Чи може не зазначено се в офіціальнім протоколі, як п. Загайкевич прьгадував др. Керберови співанку «про Наливайка і Трясила» і пристрасними шептами, немов сугґестіонуючи збори, викликавав кроваві марева минушини, щоби вщипити в душі слухаючих духа гайдамаччини, аргументи барикад і настромлених кіс.

Отже в тім напрямі ми певно не сповнили і не сповнюємо жадної денунціяції! Противно, загально дивовано ся на зборах, що правительственный комісар доускав до таких безглузких а підбурюючих промов, а немов ще на глум звертав ся до председателя о. Онискевича, щоби успокоював крикунів зпід трибуни, бо він (комісар) хоче всьо добре чути. Се виглядало, немов би поліції були як-раз на руку ті виступи пп. Загайкевичів та Цегельских, що она буде могла здати таку масну реляцію з віча підчас побуту міністра президента, представити нас як якийсь неневий, очайдушний елемент, якому єще немов то потрібна «польска опіка».

Можна було годити ся з выводами вічевих бесідників, які — як «Діленько» каже — «відняли ся синтези нашого положення», — або і не годити ся з ними, — як се вчиня «Руслан». Але накидувати ся за се з ординарною лайкою і заперечувати факти в живі очі, се зуміє тільки хіба... «Діло». Хібаж у тих панів, що звивали до політики улиці, а відтак поховали ся перед поліцаями, уступаючи місце «патріотичному жіноцтву», нема навіть на стілько цивільної відваги, щоби не випирати ся того, що прилюдно, «з правдивою краснорічивою і повним темпераментом» викричали і вишентали в сали Фільгармонії? Не допоможе тут і ставлене в один ряд промови п. Шмигельского, бо она була як раз запереченєм тамтих революційних кличів і немов вираженем гадки: «Не дразніть і не цькуйте, панове, бо не туди дорога. Лік на нашу неміч найдемо тільки у витревалій праці, та організації. Любим своє, але пошануймо і чуже!»

І нам разом з п. Шмигельским остає лиш запротестувати против тих демаршів, що прибирають по у «всенародних речників», а тимчасом є і остануть пайдократичними одиницями, втискаючими ся на місце людий розваги, людий досьвіту і ширшого погляду. Дивним мусіло ся видавати кождому учасникови численного віча, що як аудиторія представляла ся величаво і поважно, так знов простора трибуна сьвітла пустками. Нікого з поважніших представителів нашої хотьби політичної організації, нікого з видніших личностей не було коло президії, ніхто з послів не явив ся та і ніхто і не забирав голосу, крім офіціального привитаня зборів д-ром

Костьом Левицким. Проф. Романчук був певно щасливий, що міг пти в депутації і не потребував давати свго звичайного, мовчаливого «raset» на те, що поза єго плечі і без єго участі роблять молоді пайдократи. А не прибув ані др. Олесницький на те «всенародне віче», ані п. Барвіньский не прийав ся взяти уділ в депутації до д-ра Кербера, з чим до него удавали ся аранжери віча, ані не було о. Богачевского, ані других видніших осіб.

Як наші читачі будуть мали єще в памяти, ми-ж були так само прихильниками скликаня віча, хотяй се стало ся в послідній хвили, більше «на свою руку» кількох одиниць, близько стоячих до редакції «Діла», та не могло бути достаточнo пригтоване задля короткости часу. Поминаючи всі недостатки того віча, ми застерігли ся тільки против одного, що політика улиці, яку проклямовано на нїм, не може бути нашим завітом. І певно, що тим сотням поважних селян, міщан та духовенства не снилось навіть, коли виїздили з дому, кричати д-рови Керберови «pereat» і машерувати улицями Львова, разом з міською сволочию, наражувати себе на побої і арештованя і в сей способ «двигати руску справу, чи розбивати Австрию». Але під впливом пристрасних, сугґестіонуючих, з акторскими рухами і модуляціями голосу виголошених промов, маса дала себе потягнути — дивна ся психологія маси! — і сповнила щось такого, що ані не лежить в цілях нашої народної політики, ані не годить ся з нашим достоїнством, ані не відповідає цілости того вражіня, яке др. Кербер мусів вивести з непосредної стичности з представителями руского народа в Галичині і Буковині.

(Конець буде).

— **ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ.** При зміні місяця просимо наших Вп. Передплатників о скорє відновленє передплати, зглядчо о вирівнанє залеглих та о приєднуванє нам нових передплатників.

НОВИНИ.

— **Календар.** В пятницю: руско-кат. Сави, Пімена; рим. кат. Горгонія. — В суботу: руско-кат. Августина, Мойсея; рим. кат. Николая з Т.

— **„Сокильський базар“ у Львові.** На стовпцях нашої часописи стрічаєсь вістки про працю наших Соколів частійше чим про діяльність инших наших товариств, так що читачі навикли щодня знайти між стрічками щонебудь про сокильську організацію. Нині знова можемо поділитися з читачами милою вісткою, що львівський «Сокиль» отвиряє з днем 15. с. м. торговлю паперу і галантирних товарів

Діти Вакюшика.

Драма в 4-х діях С. Найденова, переклав з російского Йосиф Стадник.

(Дальше).

АВДОТЯ. Старий! (скоренько скривав ся до спальні).

(Людмила зіскочила з крісла і хоче утікати. Ванюшин входить в шубі і шапці, сильно роздратований та потревожений).

ВАНЮШИН. Ти за чим?

ЛЮДМИЛА (падає єму в ноги). Не жевіть мене. Я до вас приїхала.

ВАНЮШИН. Стривай... (піднімає її). Що се ти, з ума зійшла? Кажі мені правду!

ЛЮДМИЛА. Я кинула мужа... Тайком втїкла. Він замкнув мене, бив... Я не могла...

ВАНЮШИН. За щож? Як він сьмів?

ЛЮДМИЛА. Тод... по весілю... як поїзд відійшов, ми всіли до вагону і він зажадав від мене гроший. Я сказала, що ви не дали мені нічого, лише на дрібні видатки двацять пять рублів... Пішов, не приходив цілу ніч і цілу неділю, мучив мене та знущав ся...

ВАНЮШИН (тяжко дихав, опускає ся в крісло і задумує ся). Тут щось не так. Таж я говорив єму по руски, що за тобою гроший нема. Якжеж він посьмів?

ЛЮДМИЛА. Він плянція! І в ночі і в день не; нічого не знає!... Таточку, на що ви вихва-

лювали єго? Віддали мене? Комуж а могла повірити, як не вам?

ВАНЮШИН. Не те, тут не те! (слїдительно глядить на дочку. Упивляє ся в своїй догаді; лице єго червонєє; ніздри широко роздувають ся, ударяє кулаком об стїлу). Людмила, кажи правду!

АРИНА ІВАНІВНА (з острахом). Александре Єгоровичу.

ВАНЮШИН. Кажі! Не стане він ні з сього ні з того обиджати, — не такий він... Все одно, довідаю ся. (Людмила мовчить).

ВАНЮШИН. Правда, чи ні?

ЛЮДМИЛА. Я відїду... Нема у вас серця... Ізза ваших поглядів та докорів вийшла за муж за першого, що навинув ся. Я хотїла вам обгечити, збавити від себе. Ах та що й говорити!... (хоче іти).

АРИНА ІВАНІВНА. Людмілочко, куди ти? — Що бо ти робиш з дочкою, Александре Єгоровичу?

ВАНЮШИН. Погоди, лиші ся, поки що. Лише рідко показуй ся мені на очі. Обезславила, осоромила старого батька! Стара, до якого сорому ми дожили! Твждень тому повінчали дочку, а вона — на тобі! Дїти, дїти! (хватає ся руками за голову). Чи того я ждав від вас? За людьмі лїз, дураків слухав — учив... научив єа своєю головою. Та ще говорить, що у мене серця нема! Та як би я знав, що ти така, куховаркою зробив би, а замуж не віддав би, не осоромив би себе. Як мені тепер показати ся на вулицю, як на людий глянути? Скажи мені!

ЛЮДМИЛА. Я відїду, тай край... поїду куди понесуть очі...

ВАНЮШИН. Не так... Слухай! Ти приїхала в гості до мене... і сиди, на вулицю не показуй ся, а опісля, може бути, що якось... Не ждав я, Людмілочко, від тебе... Не ждав! (здержуючи нахочячі на очі сльози виходить з їдальні в спальню).

АРИНА ІВАНІВНА. Клявдочко, ходім за ним. Він занадто роздратований. Трївожу ся за него. (Людмила приходить до себе; найстрашніше чого она так лякала ся, минуло. Вона бере чаймайдан і шукає в їм зеркала. Входить Авдотя).

АВДОТЯ. Нічо, се буває... Скидайте шубу. Не те ще буває. Якось то буде. Бачила я ще й не так (помагає Людмілі роздягнути ся). Знов будете жити в дївочій кімнаті з Леночкою. Вона у нас тепер ніколи не встає перед дванацятьою. Панну грає. (Входить Щоткін. З початку не бачить Людміли і звертає ся до Авдоті. Він в футровім пальті і шапці).

ЩОТКІН. Старий дома, чи що? Нігде єго не видко (побачив Людмілу). Людмила Александровна! Ви тут?

ЛЮДМИЛА. Так, тут.

ЩОТКІН. Очам не вірю.

ЛЮДМИЛА. Повірте.

(Авдотя з шубою Людміли, виходить в передню і вже не вертає).

ЛЮДМИЛА. (Оглядає ся і бачить, що нікого нема в кімнаті). Спасибі вам!

ЩОТКІН. Поясвітть...

ЛЮДМИЛА. Не можу глядїти на вас.

Посмертні оповідки.

— Ольга з Шараневичів Матієва, женою п. к. краєвого інспектора шкільного, упокоїла ся у Львові по довгій слабості нині досвіта в 42 р. життя. Похорон відбуде ся завтра (в п'ятницю) о 4. год. з полудня. В. і. п!

Телеграми

з дня 8. вересня.

Відень. Президент міністрів др. Кербер прибав вчора вечером до Відня.

Триест. Кружляє чутка, що намісником Триесту буде або теперішній президент Буковини кн. Гогенльоге, або намісник Дальмації бар. Гандль.

Земунь. Сербський король Петро одержав вісти від префектів поліції з різних сторін краю, що приклонники династії Обреновичів наміряють в день коронації виконати замах на короля.

З нагоди коронації має король Петро оголосити амнестійний маніфест.

Марсилья. В тутешнім порті стоїть 176 торговельних кораблів без залогі, яка страйкує. Переважна часть кораблів є наладована товарами.

Мукден. Бюро Райтера доносить: Частина російської армії, яка скорим походом прямує на північ до Мукдену, знаходиться в небезпечності окрилена переважаючими силами неприятеля.

Тонію. Росіяни держать ся ще коло копальні вугля Бнтай і там прийде до битви.

Російська залоза в Мукдені вимашерувала на північ, аби зробити місце напливаючим з волюдья відділам російської армії.

Надіслане.

Др. Мирон Вахнянин

лікар клініки львівського універс., б. лікар клініки проф. Лайдена в Берліні
ординує у внутрішніх недугах від 3—5 попол.
ул. Академічна ч. 26. (мезанін).

ОКУЛІСТ

Др. ЯРОСЛАВ ГРУШКЕВИЧ

ординує
при ул. Личаківській ч. 19 А від 11—12 і від 4—5.

Місця господині в св'ященічім домі глядає особа обрарована, середніх літ. Близше можна розвідати у п. Ясінського, кравця у Львові, ул. Боїмів 4. (10—10)

В книгарни Товариства ім. Шевченка в книгарни Ставропигійській можна дістати отсі праці видані проф. д-ром Ів. Копацем:

Будучність гімназій. Ціна 1 К.
Партийна політика і морал. Ц. 50 с.

Родинне житє (під розвагу руским «соколкам і паннам»). Ц. 50 с.

Соціалізм, етика і політика (під розвагу «старшим і молодшым»). Ц. 50 с.

Три перші праці зладжені на основі творів професора берлінського університету д-ра Фрідріха Паульзена.

Александр Стефан — В. Щурат.

УЧЕБНИК Французької мови

Часть I. Апробований для всіх середніх женьських шкіл.

Примірник оправлений в полотно 2 К 50 с. (на поштову пересилку 15 с). Купити можна лиш в Рускім Інституті для дівчат в Перемишлі

НАКЛАД А. ХОЙНАЦКОГО.

Лев Лопатинський.

Беата і Гальшна

трагедия з другої половини XVI віку в 5 актах.
Ціна 1 К.

Ще в р. 1891. прихильно оцінена рефєрентом краєвого драматичного конкурсу, др. Евг. Олесницьким, а відтак перероблена наново, ся драма відзначає ся скондензованою акцією, трогаючими сценами і вірними характерами на тлі історичного кольориту. Тому і в читаню не тратить свого вражіння

Набути можна в Ставропигійській книгарни у Львові

— Красва Рада шкільна апробувала слідоучі видання Руского Тов-а педагогічного на нагороду пильности і до бібліотек шкіл народних:

	(брошуров.)	(оправл.)
Оповідання для дїтій	40 сот.	54 сот.
Оповідання Катренка	40 "	54 "
Оповідання Коцюбинського	40 "	54 "
Переклади Кримського	40 "	54 "
Дитячі оповідання, Мамин Сибіряка	30 "	54 "
Байки Пушкіна	30 "	54 "
Оповіданє Марка Вовчка ч. I.	30 "	44 "
Марта Борецка	40 "	60 "
На вірчихах	30 "	44 "
Народні думи, д-ра Пачовського	40 "	60 "
Казки, гр. А. Толстого	40 "	54 "
Поеми, О. Кошцького	30 "	44 "
Покарана лож, комедийка	20 "	34 "
Малій сьпіванник	20 "	
Серед цвітів, комедия в 2 дїях	16 "	30 "
Лис Микита, Гете-Франко	1 К	1 К 30 "
Перша китичка, Ярошицької	20 сот.	
Друга китичка, Ярошицької	20 "	
обі разом		54 сот.
Андерсен, Казки IV і V ч.	50 "	
5 частий разом опр.		2 К 90 "
Для шкіл виділових апробовано:		
Дивні пригоди комаха, Сангвіна	48 сот.	75 сот
Інститутка, М. Вєвчка	40 "	60 "
Шекспір в повістках	30 "	60 "

„Тревоги автора і видавника“

(гумористична подїя з натури)

О. Я. Кониського

можна набувати в Адміністрації «Руслана» т. в обох руських книгарнях у Львові.
Ціна примірника на веліновім папері виносить всего 30 сот. (з поштовою пересилкою 35 сот.)

Контора виміни

д. к. упр. гал. акц.

Банку Гіпотечного

з купує і продає

вєякі

панери цінні

і МОНЕТИ

по найдешевшім курсі деннім не числячи ніякої провізії.

Найновіший твір

Л. Лопатинського ПАРАЦЯ

комедия в 3 актах зі сьпівами

(з побуту літників)

відзначає ся невичерпанім ювіляльним гумором і жвавим діяльогом. Ся комедия збогачує знатно галерию типів у наших народних штуках так з кругів селян, як і міщухів. Сьмішність ситуацій і характерів розміщена рівномірно між мужиків і панів, і тому ся комедия надає ся надзвичайно до гистав по читальнях, бо селянин не буде тут бачив себе як звичайно в комедії угослідженням недотепом, але противно має нагоду посьміяти ся трохи і з містових літників. Попри те все сей твір носить на собі знамя етичної і патріотичної сьвідомости.

— Ціна 2 кор. —

Набути можна у накладчика С. Горуна у Львові, пл. Домбровського ч. 1, і в книгарнях.

ОБЕЗПЕЧАЙТЕ БУДИНКИ, ДВИЖИМОСТИ, ЗБІЖЕ І ПАШУ

против огневих шкід

в одинокім рускім Товаристві асекураційнім

„ДНІСТЕР“

ТОВАРИСТВО ДНІСТЕР опирає ся на взаїмности членів, то значить, звертає членам щорічну чисту надвижку. Звороти виносили за р. 1900, 1901 і 1902 суму 219.332 кор. т. є 8%.

ШКОДИ ліквідує ДНІСТЕР скоро при участі місцевих членів і делегатів. Від 1893 до 1903 виплатив ДНІСТЕР відшкодовань на суму 4.161.669 кор.

ФОНДИ ДНІСТРА з кінцем 1903 р. виносять 1.013.691 кор. і уміщені в пупілярних цінних паперах.

ПОЛІСИ ДНІСТРА приймає при позичках Банк краєвий і каси ощадности.

АГЕНЦІИ ДНІСТРА находять ся у всіх містах, місточках і многих селах і легко кождому обезпечити ся через агента; ДНІСТЕР уділяє агенціи господарям, де ще на більший округ нема агенції. Агенти заробили вже 537.815 кор. провізії.

НА ЖИТЕ треба обезпечити ся через ДНІСТЕР в Товаристві краківськім; власну провізію від таких обезпечень дає ДНІСТЕР на рускі добродійні ціли; тому на жите обезпечайте ся тільки через ДНІСТЕР.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ „ДНІСТЕР“

у Львові, ринок 10, в домі «Просьвіти».